

ζόμενος εἰς τὴν ἀθώων πτωχὴν οἰκογένειάν του. Ὅχι, τῷ λέγει οὗτος, οὐδὲν τι δύναμαι τοῦ λοιποῦ, ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀξιοποινος, ἡ δὲ καταδίκη σου ἤδη ἐξεδόθη. Ἐχω ἐδῶ τὸ ὑψηλὸν σουλτανικὸν φερμάνι. . . Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ δυστυχὴς Χαντζερῆς, ὡσεὶ αἰσθανόμενος ἤδη περὶ τὸν τράχηλόν του τὸ σχοινίον, ἔμεινεν ἀναίσθητος. Συνελθὼν μετ' ὀλίγον εἰς ἑαυτὸν, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Μουρούζη, καὶ ἰδὼν ὁποῖον εἶδους φερμάνι ἐκράτει οὗτος εἰς τὰς χεῖράς του, ἔλειποθύμησε τὸ δεύτερον ἐκ τῆς ἀκρας συγκινήσεως. Ἐκαστος φωνάζεται τὰ περὶ αὐτῶν. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Χαντζερῆς ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνήθους γνωστῆς πομπῆς εἰς Μολδαυίαν, ὅπου πράγματι διέπρεψεν. Κατόπιν κατεῖχεν ἐν Κωνσταντινουπόλει θέσιν ἐπίσης ὑψηλὴν καὶ κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως ἐδραπέτευσεν εἰς Ῥωσίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐν Μόσχᾳ ἐν γήρατι βαθεῖ, οὐχὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ὁ δὲ υἱὸς του Τηλέμαχος ἦν ὁ γνωστός καὶ διακεκριμένος διερμηνεὺς ἐκεῖνος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ῥωσικῆς Πρεσβείας, ὅστις ἐτελεύτησεν ὀλίγον πρὸ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου.

Εὐφυῆς κλοπή.

Ἐν Κίνα συμβαίνει ἀπὸ τινος τὸ ἀκόλουθον περίεργον. Πολλοὶ τῶν Σινῶν ἀπώλεσαν τὸν μακρὸν καὶ προσφιλῆ πλόκαμον, ὅστις κρέματα ὑπερφάνως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἐν εἴδει ὄφως. Εὐρωπαῖοι ἔμποροι κομῶν κόπτουσιν αὐτοὺς λαθραίως, ὅπως ὑπηρετήσωσι τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν τῆς ἡμετέρας Ἡπειροῦ, οἱ δὲ Σῖναι, μὴ ὑποπτευόμενοι τὸν λόγον καὶ τὸν τρόπον τῆς περιέργου ταύτης πλοκαμοκοπῆς, ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς δαίμονας.

Ἀμερικανικὴ πυρκαϊά.

Ὁ κ. Τάκερμαν, ἐν τῷ συγγράμματί του «Ὁ Ἕλληνας τῆς σήμερον» διηγεῖται τὸ ἐπόμενον ἐπεισόδιον τοῦ ἀπὸ Βρεντησίου εἰς Πειραιᾶ διάπλου του. «Τὸ πλοῖον (Ἀμερικανικὸν πολεμικὸν) διέτρεχε δέκα μίλια τὴν ὥραν, ὅτε αἴφνης περὶ μέσας τὰς νύκτας ἀφυπνίσθημεν ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος, τοῦ δηλοῦντος τὴν ὑπαρξίν πυρκαϊᾶς. Ταχέως περιβληθέντες τὰ προστυχόντα ἐνδύματα, ὤρμησάμεν πρὸς τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου καὶ ἐγενόμεθα θεαταὶ τῆς ἐπομένης σκηνῆς. Τὸ κατάστρωμα ἦν ἤδη πλήρες ναυτῶν ἡμιενδεδυμένων, ἀνυποδῆτων καὶ ἀσκεπῶν, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιώματικὸς, στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ταχέα ἔδιδε προστάγματα, σωλὴν δὲ δερμάτινος ἐπὶ τοῦ πλοίου μέχρι τοῦ παρὰ τὸ πρῶτον ἰστίον μέρους ἐξετείνετο καὶ τὸ ὕδωρ κατέκλυζε τὸ κατάστρωμα» ἄνθρωποι μετὰ πελέκεων καὶ σχοινίων ἐπέτων ὡς φρενήρεις ἀπὸ ἐνὸς τοῦ πλοίου μέρους εἰς ἕτερον, καὶ ἡ ἀπελπιστικὴ διαταγὴ τοῦ ἀποκόψατε τοῦτο, ἀποκόψατε ἐκεῖνο, ἀν-

τῆσι ὡς ψήφισμα θανάτου. Ἡ σκηνὴ αὕτη διήρκεσε περὶ τὰ εἴκοσι λεπτά, ἐπερατώθη δὲ διὰ τοῦ εὐπροσδέκτου προστάγματος: ἐπιστρέψατε εἰς τὰς θέσεις σας, μεθ' ὃ ταχέως τὸ πλοῖον ἐπαυλῆθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν· καὶ πρὶν ἢ ἀποσυρθῶμεν, τὸ πᾶν εἶχεν ἡσυχάσει, ὡς εἰ οὐδὲν ἐκτακτὸν συνέβη. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς σκηνῆς ταύτης οὐδ' αὐταὶ αἱ γυναῖκες τὸ παράπαν ἀνησύχησαν, οὔτε τις ἐξ ἡμῶν ἔλαθε τὸν κόπον νὰ ἐρωτήσῃ, πόθεν εἶχε προέλθει ἡ πυρκαϊά, ἢ εἰς ποῖον κίνδυνον εἴχομεν ἐκτεθῆ ἡ ἀπάθεια ἡμῶν αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι τῇ προτεραίᾳ ὁ πλοίαρχος εἶχεν εἰπεῖ ἡμῖν ἰδιαιτέρως, ἐὰν τὴν νύκτα ταύτην ἀκούσῃτε ἀσυνήθη τινα θόρυβον, μὴ τρομάξῃτε, καθότι σκοπεύω νὰ προσκαλέσω τὸ πλήρωμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πρὸς ἐκγύμνασιν.

Πῶς ἐγευματίζεν ὁ Κυβερνήτης.

Ὡς γνωστὸν ὁ Κυβερνήτης ἦν ὀλιγόσοιτος, τὸ δ' ἐπόμενον ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀποσπῶ ἐκ τῶν «Ἱστορικῶν ἀναμνήσεων» τοῦ κ. Ν. Δραγούμη, ὀρίζει καὶ τὸν βαθμὸν τῆς λιτότητος αὐτοῦ. «Ἀναγκασθεὶς ποτε νὰ μεταβῆ ἐξ Αἰγίνης εἰς Πόρον καὶ νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπιούσαν, ἐπέβη εἰς γολέτταν μικρὰν, δύο ἔχων συνοδοῦς, τὸν Γενικὸν Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας καὶ τὸν γράφοντα τὰς ἀναμνήσεις ταύτας. Καὶ ἡ μὲν ἡμέρα ἦτο ὠραία ὁ ἄνεμος ὅμως πνέων ἀντίπρως ἐβίαζε τὸ Σπετσιοτικὸν σκαφίδιον νὰ ἐναλλάττῃ ἀδικόπως ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς πρὸς τὴν προσήνεμον τὰς λευκὰς πτέρυγας καὶ νὰ λοξοδρομῇ. Βραδέως ἄρα ἐχωροῦμεν ἐπὶ τὰ πρόσω καὶ ὁ πεπτικώτατος νεανικὸς στόμαχός μου ἐσπαράττετο δεινῶς ὑπὸ τῆς πείνης. Ἀνυπομῶνως δὲ ἀνέμενον τὸ γεῦμα ἢ τὸ πρόγευμα, ὅτε εἶδον τὸν ὑπρέτην τοῦ Κυβερνήτου κρατοῦντα κυαθίσκον καὶ ἡμίκενον φιαλῖδα περιέχουσαν ὑγρὸν πρασινωπὸν. Καὶ νομίσας ὅτι ἦτο ἰατρικὸν, ἴσως δὲ καὶ φοβηθεὶς μὴ ἐκ τούτου βραδύνη ἢ τράπεζα, ἔσπευσα νὰ ἐρωτήσω τὸν ὑπρέτην· οὗτος δὲ μειδιῶν ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο τὸ ἐκ ζωμοῦ λαχάνων ῥόφημα, ὅπερ ἀπετέλει ὀλόκληρον τὸ γεῦμα τοῦ Κυβερνήτου.

— Καὶ ἡμεῖς! ἀνεφώνησα μετὰ μεγίστης σπουδῆς.

— Ὑμεῖς, ἐπνελέαθεν ὁ Ἐλθετὸς κλίνας ἐν εἴδει μὲν σεδασμοῦ τὴν κεφαλὴν, πράγματι δὲ ἕνα κρύψῃ εἰρωνικὸν μειδίαμα, ὑμεῖς θὰ γευθῆτε εἰς Πόρον.»

Καὶ τῶντι ἐν Πόρῳ ἐγεύθημεν τὸ ἐσπέρας.

Εἰς ἀναμνήσεις.

Ἀνακλήρουν τὴν δημοκρατίαν ἐν τῷ οἴκῳ σου, μετὰ δὲ ταῦτα ζῆτει αὐτὴν ἐν τῇ πόλει, εἶπεν ὁ Λυκούργος πρὸς τὸν προτιμῶντα ἀντὶ τῆς βασιλείας τὴν δημοκρατίαν.